

* Gosp. dr. Jan. Čermák, dosedaj asistent slavnega profesorja fiziologije dra. Purkyně-a v Pragi, dobro znan po znamenitih svojih razlagah v muzeu ondašnjem in po izverstnih českih spisih v časopisu „Živa“, pride za c. k. profesorja živaloznanstva v Gradec. (Lum.)

* 5. dan t. m. je umerl v Lvovu slavnoznani J. N. Kaminsky, pisatelj poljski, ustanovitelj in skozi 50 let vodja poljskega glediša, nekdanj vrednik „Gazety Lwowské“. Bil je učeni mož vès goreč za povzdigo narodnega jezika in slovstva na vse strani. Spisal je veliko izvirnega, veliko pa tudi iz nemškega prestavil v poljski jezik, posebno pa Šilerjevih pesem in iger tako izverstno, da se pripoveduje, da je nekdo, ki je Kamenski-ga poljsko prestavo Šilerjeve „Divice orleanske“ dobro poznal, potem pa v gledišu nemško Šilerjevo igro igrati vidil, vès nadušen zaklical: „Za Boga! ta Šiler je našega Kaminski-ga izverstno prestavljal!“ Slavni veteran poljskega slovstva je doživel lepo starost od 79 let. Bodi mu zemljica lahka!

* Da serbske narodne pesmi niso samo v Evropi temuč tudi v Ameriki za naj imenitniše narodno blago znane, spričujejo besede naj slavnejega ameriškega pesnika (lirikerja) Long Fellon-a, ki jih je nedavno izustil takole: „Kakošno književnost mora ta narod (serbski) imeti, ki že ima narodne pesmi tako veličanstvene!“ (Serb. Dn.)

* V znani kamnotiskaržici gosp. Šira v Pragi je dogotovljena slika (podoba) slavnega ruskega pesnika Puškina.

* Preteklo nedeljo so na Dunaji v gledišu Jožefovega predmestja igrali Stepanekovo česko igro „pivovarnica v Sejkovu“. Glediše je bilo čez in čez polno, in igra je močno dopadla.

Kratkočasnica.

— Trije rokodelci potujejo dela iskaje več časa skupej po ptujem. Enega dné pridejo do kerčme (gostivnice); — lakot velika, mošnja pa skor prazna, kaj početi? Ker je bil ravno posten dan, si velijo 20 jajc mehko skuhati, jih pojedó, in, ko zapazijo pripraven čas, jo potegnejo brez plačila. Še ene dni potujejo skupej, potem se pa ločijo in sleherni gré svojo pot.

Deset let preteče. Naključni se, da eden izmed njih pride za mojstra v ravno ta kraj, kjer so pred 10 leti gostinčarja za 20 jajc opeharili. Ker je ta še živel, se ponudi naš mojster, zdaj bolj premožen, za plačnika. Al — kako se zavzame, ko zdaj kerčmar 200 gold. od njega terja, in, kakor pravi, prav po pravici takole: „iz 20 jajc je v enem letu 20 kokoš; ko bi bil vse kokoši prodal, bi si bil kupil za ta dnar prešička; dobro spitanega bi ga bil lahko spečal za 30 gold.; za ta dnar bi si bil kupil dva junčika, ki biju bil v 3 ali 4 letih lahko prodal za 100 fl.; za 100 gold. se kupita 2 žbeta, ki sta čez 4 leta med brati 200 gold. vredna. Ta dolg mi zdaj plačaj, pa sva spet prijatla.

Mojster noče pa tudi ne more plačati. Kerčmar pa ga toži za 200 fl. Čeravno je vedel, da kaj tacega ne more sodnija spoznati za pravico, se je vendar enmalo bal, da bi se mu činži morebiti previsoko ne narajtali. On potoži to svojemu sosedu, pametnemu kmetu, in ta mu reče, naj njega pooblasti, da smé namesto njega k sodbi iti. Naš mojster se ne dá dvakrat prositi in da kmetu pooblastivno pismo.

Tožni dan pride. Kerčmar čaka pri sodnii od devetih do dvanajstih, — toženega mojstra pa le ni. Proti pol dnevu prikorači naš kmetič in se sodniku skaže, da pride namesto mojstra.

Sodnik zarenčí nad njim, da tak pozno pride.

„Ne zamerite, gospod, pa danes je dan, da se grah seje, in k nesreči se je od 8. do 11. ure kuhal, da je za setev dovelj mehak postal.“

„Kteri norec ti je pa to natvezel — ga vès nejevoljen napade kerčmar — da se grah za setev kuha? Al nas češ tudi za norce imeti?“

„Kteri norec pa je vam to povedal, da se iz kuhanih jajc kokoši valé, iz katerih ste vi rajtingo naredili ne tistih 200 gold., za ktere tožite mojega soseda.

Sodnik, ko sliši od kuhanega graha in kuhanih jajc, upraša kmeta, kaj vse to pomeni, in zdaj mu ta še le na drobno razloži terjani dolg.

Sodba pa se je tako iztekla, da jo je kerčmar z dolgim nosom pobasal domú. J. Der—č.

Dopis iz Amerike.

(Konec.)

„Dokler človek nima tū svoje lastnine, ni življenje tukaj nič prijetno. Amerikanci dobro vejo, da večidel le taki se preseljujejo v njih dežele, ki so brez premoženja, zato ptujca ali Dečmāna ali Čermāna, kakor mu oni pravijo, nič ne obrajtajo.

Potovaje po deželi tudi nimaš nikodar postrežljivosti pričakovati; ako na 20 do 30 milj dolgi poti, kjer medpota včasih ne ene hiše ne narajmaš, zadeneš k sreči na kakošno gostivnico, in misliš sebe in svojega konjiča enmalo napasti in napojiti, nikar ne pričakuj hlapca, če tudi celo uro stojiš in čakaš, da bi prinesel za konja kaj; če se kerčmarju ne poljubi za konja ovsa dati, ga mu moraš sam nesti. Vina za se ali piva (ola) po poti ne dobiš nikjer, le neko žganjico, ki jo whisky imenujejo in jo iz reži žgejo, se ti ponuja, pa gorjé ti, če kozarec preveč nastaviš! To žganje je kakor strup in tudi tacim, ki so ga vajeni, ako ga le malo čez merico šverknejo, možgane tako zmeša, da obnoré in zdivjajo, in v ti pijanosti se dopernaša veliko ubijanja.

Da je v mestih, zlasti v večjih mestih, pa vse drugo življenje, mi ni treba praviti; na deželi, posebno v nekterih krajih je pa res žalostna.

Kave (kofeta) in čaja se tukaj popije silo veliko; pri vsaki jedi morata biti; jejo pa 3krat na dan in zmiraj le bolj mesene jedila.

Mesta in hiše ameriške so skor vse po enem koptu; ako si vidil eno, si vidil vse. V mestih so hiše zidane (iz opek), po deželi pa so vse lesene.

Ceste so grozno slabe; ne rečem preveč, ako pravim, da pri nas je skor vsak kolovoz bolji; prekucniti se z vozom na tacih potih, je prav kaj navadnega. Čeravno si v velicah mestih, moraš misliti življenje ravno tako gosposko in imenitno kakor v družih velicah mestih Evrope, so vendar večidel pota po ulicah tako gerde, da je joj; — na vsacih 10 stopinj ti prileti že kak prasec pod noge, da se mu moraš ogniti. Da pa ulice ne morejo snažne biti, si je lahko misliti, ako se vé, da iz hiš mečejo vse na-nje, ostanjke jedil, cerknjene mačke itd.

Katoličane, posebno pa duhovne katoliške vére, zlo sovražijo. Lani se je imela v Hamiltonu nova srenjska hiša zidati, in čeravno so potrebovali čez 300 delavcov in je bilo dosti rokodelcev naše vére tam, vendar nobenega niso hotli v delo vzeti. Sicer je pa vér tukaj tolikanj, da nikdar nikoli nisem popred od njih slišal.

Nobenemu človeku ni svetovati; da bi sem prišel, češ da pride v „obljubljeno deželo“ *). Le takim, ki pridejo z debelo mošnjo in si zamorejo v daljnih krajih veliko zemlje kupiti, se dobro godí, ker je tukaj še veliko golih ledin, katerih nihče ne obdeluje, posebno v deržavi Minesota, kjer smo mi zdej.

*) Kar to pismo pravi, poterjujejo tudi mnoge druge pisma iz Amerike. Še le te dni smo brali dopis iz angleškega časnika „Times“, v katerem se popisuje žalostni stan ptujcov v Novem Jorku, čeravno se za-nje na leto čez 2 milijona dolarjev milošnje nabere. „Na zadnje bo treba — pravi dopisnik — davkov naselnikom nakladati, da se saj s tem ubranimo njih prevelike sile.“ Vred.